

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2021, č. j. CPR-31542-3/ČJ-2021 - 930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2021, č. j. CPR-31542-3/ČJ-2021-930310-V244 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 10.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

2021, č. j. KRPA-271364-17/ČJ-2021-000022-ZAM, o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce 12 měsíců a podle ustanovení § 118 odst. 3 téhož zákona byla stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že není pravdou, že by provozoval výdělečnou činnost pro společnost Bolt. Jmenovaná společnost není taxislužbou, nýbrž zprostředkovatelem přepravních služeb, tj. estonskou obchodní korporací, která neprovozuje taxislužbu, nýbrž mobilní aplikaci, v rámci jejíhož rozhraní mohou dopravci provozovat svoji činnost. Na zmíněnou činnost tak dopadá novela č. 115/2020 Sb., která novelizuje zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silniční dopravě**“), a to v tom smyslu, že dává dopravci toliko povinnost předem informovat zákazníka o ceně přepravy, která je po dobu jízdy neměnná. Žalobce měl za to, že smyslem elektronické aplikace Bolt je právě možnost jejího dočasného využívání v zahraničí, a to jak ze strany zákazníků, tak i dopravců, na které nedopadá národní regulace, pokud jejich činnost není soustavného rázu.
3. Pokud tedy byl žalobce kontrolován policejním orgánem při činnosti řidiče této přepravní služby, nejednalo se o výkon nelegální práce (jelikož není ve vztahu ke společnosti Bolt v závislém vztahu), a jednalo se tak o výdělečnou činnost, která není omezena § 5 odst. 5 zákona č. 445/1991 Sb., živnostenského zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**živnostenský zákon**“), jelikož toto ustanovení dopadá toliko na osoby, které musí mít pro pobyt na území České republiky (dále jen „**ČR**“) pobytové povolení, kdy takovou osobu žalobce není, jelikož je příslušník státu, se kterým má Evropská unie upraven bezvízový styk. Podniká-li tedy žalobce v jiném státě, není povinen ohlašovat živnost, pokud je jeho činnost krátkodobého charakteru, přičemž tato podmínka byla v případě žalobce splněna.
4. Žalovaný ve svém rozhodnutí naráží na podezření, že žalobce mohl provozovat výdělečnou činnost po delší, než zjištěnou dobu, pokud bylo zjištěno, že do zaměstnání nenastoupil a namísto toho se věnoval výdělečné činnosti, kterou popsal jako „práci na sebe“, avšak již nebylo zjištěno, co konkrétně tímto označením myslí, resp. zda nevypovídá i o jiné činnosti, než která byla správním orgánem zjištěna. Pokud tedy nebyly v řízení zjištěny jiné skutečnosti, než to, že měl žalobce vykonávat předmětnou činnost v rozsahu pouhého 1 dne, konkrétně během osmi jízd, tak mu nelze přičítat k tíži dedukce správního orgánu, neboť je třeba zakládat meritorní rozhodnutí správního orgánu na zjištěných skutečnostech, opírajících se o konkrétní důkazy. V této souvislosti není možné dedukovat a přičítat žalobci k tíži ani to, že jeho činnost byla odhalena náhodnou kontrolou, přičemž pokud by tomu tak nebylo, žalobce by mohl ve své činnosti pokračovat, a dopustit se tak větší protiprávnosti. Žalobce může být poškozen toliko za skutečnosti v řízení zjištěné, nikoliv dovozované.
5. Napadané rozhodnutí se nijak nezaobírá skutečností, že žalobce pro svůj krátkodobý pobyt na území ČR nepotřebuje vízové či pobytové oprávnění, a tudíž na něj nedopadá

regulace živnostenského zákona, pokud ovšem dodrží podmínku nesoustavnosti činnosti. Žalobce má za to, že je napadané rozhodnutí nezákonné, neboť nevychází ze zjištěného skutečného stavu věci a nevypořádává se se všemi zjištěnými skutečnostmi.

6. I pokud by však soud dospěl k opačnému závěru stran oprávněnosti činnosti žalobce, tak je namístě zaobírat se tím, zdali by takováto protiprávnost dosahovala intenzity potřebné pro uložení správního vyhoštění, neboť v takovéto situaci je možné postupovat dle § 19 odst. 1 písm. a) či b) zákona o pobytu cizinců a cizinci toliko ukončit pobyt bez ukládání správního vyhoštění. Napadané rozhodnutí tak porušuje požadavky § 174a zákona, neboť se nedostatečným způsobem vypořádává s intenzitou posuzované protiprávnosti, kterou nemístně zveličuje, neboť smyslem předmětné elektronické aplikace je právě možnost jejího dočasného využívání v zahraničí, a to jak ze strany zákazníků, tak i dopravců, na které nedopadá národní regulace, pokud jejich činnost není soustavného rázu, kdy pojem soustavnosti je živnostenským zákonem definován právě v § 5 odst. 5 zákona, ze kterého vyplývá, že toto ustanovení nedopadá na cizince pobývající v ČR na základě bezvízového styku. Žalobce je tedy toho názoru, že se nedopustil nelegální výdělečné činnosti, přičemž jeho činnost byla natolik epizodní, že nedosahuje intenzity potřebné pro postup dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona, a to i z toho důvodu, že z praxe správního orgánu vyplývá, že roční vyhoštění ukládá při společensky více nebezpečných jednání, nikoliv v situaci jednodenní činnosti epizodního rázu.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém postupu neshledal žádné pochybení, domníval se, že postupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce v poskytnuté lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.
9. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost*

bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

10. Podle § 2 zákona č. 445/1991 Sb., živnostenského zákona, ve znění pozdějších předpisů, *živností je soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem.*
11. Podle § 5 odst. 5 živnostenského zákona *zahraniční fyzická osoba, která hodlá na území České republiky provozovat živnost a která má podle zvláštního zákona povinnost mít pro pobyt na území České republiky povolení, musí k ohlášení živnosti a k žádosti o koncesi doložit doklad prokazující udělení víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu. Povinnost doložit doklad podle věty první se nevztahuje na zahraniční fyzickou osobu, která hodlá na území České republiky provozovat živnost prostřednictvím odštěpného závodu.*
12. Silniční motorová doprava osobní provozovaná vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče patří podle přílohy 3 živnostenského zákona mezi koncesované živnosti.
13. Podle § 3 odst. 1 zákona o dani z příjmu, ve znění pozdějších předpisů, *předmětem daně z příjmů fyzických osob jsou příjmy ze závislé činnosti (§ 6), příjmy ze samostatné činnosti (§ 7), příjmy z kapitálového majetku (§ 8), příjmy z nájmu (§ 9), ostatní příjmy (§ 10).*
14. Činností vykonávanou na základě platformy Uber a Bolt se soudy opakovaně zabývaly a lze je považovat za taxislužbu ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě (srov. též bod 32 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2021 č. j. 5 As 267/2018-68 a tam odkazovanou judikaturu).
15. Podstatou žalobních námitek je tvrzení že žalobce nepotřeboval k výkonu výdělečné činnosti oprávnění, neměl povinnost ohlašovat živnost, neboť jeho činnost byla krátkodobého charakteru a mohl zde pobývat na základě bezvízového styku.
16. Správní orgány uzavřely, že žalobce na území ČR nejméně dne 14. 10. 2021 jako řidič přepravní platformy Bolt provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 14. 10. 2021 potvrdil, že na území ČR není držitelem živnostenského oprávnění, a dle výše citovaného ustanovení by za současného stavu s ohledem na výše citované ustanovení ani být nemohl, vzhledem k tomu, že byl v rozhodné době toliko držitelem jednotného schengenského víza vydaného ČR, s délkou pobytu 90 dnů, platností od 1. 9. 2021 do 29. 11. 2021, počet vstupů: 1, účel pobytu: zaměstnání. Zjištěné skutečnosti podle správních orgánů odůvodňují závěr, že účastník řízení nejméně dne 14. 10. 2021, provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez příslušného oprávnění, tedy činnost vykazující znaky živnosti, tento potvrdil do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 14. 10. 2021, z něhož je zřejmé, že účastník řízení nejméně v rozhodný den vykonával činnost řidiče taxislužby (přepravní platformy Bolt), přesně řečeno nejméně 8 jízd, za účelem dosažení zisku, přičemž tuto činnost vykonával sám na sebe se zapůjčeným vozidlem, aniž by jej kdokoli zaměstnal, tedy samostatně, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Žalovaný uzavřel, že výše pojmové znaky živnosti, tedy samostatnost, činnost prováděná vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku, byly v případě účastníka řízení splněny. Rovněž tak není pochyb o skutečnosti,

že účastník řízení nebyl oprávněn na území ČR živnost provozovat, neboť nebyl držitelem příslušného oprávnění. Ze spisového materiálu je evidentní, že účastník řízení na území ČR přicestoval dne 3. 9. 2021, a to za účelem finančního zisku. Do zaměstnání ve společnosti, pro kterou měl vydáno povolení k zaměstnání, vůbec nenastoupil, přičemž začal pracovat „na sebe“. Skutečnost, že účastník řízení výdělečnou činnost řidiče taxislužby vykonával v době kontroly dle vlastních slov jeden den, lze přičíst policejní kontrole, která proběhla dne 14. 10. 2021 v součinnosti s Městskou policií hl. m. Prahy a pracovníky Magistrátu hl. m. Prahy, při které byl účastník řízení zastižen osobně a přímo při činnosti řidiče taxislužby, k níž rovněž nedisponoval příslušnými oprávněními. Současně se v případě účastníka řízení nejednalo o ojediněle vykonanou činnost, účastník řízení v rámci rozhodného dne tuto činnost vykonával opakovaně, přičemž takto přijal a realizoval nejméně 8 zakázek. Zároveň lze předpokládat, že nebýt provedené kontroly, výdělečná činnost účastníka řízení, která byla evidentně vykonávána nikoli za účelem krátkodobé či jednorázové podnikatelské činnosti podnikatele z Ukrajiny, nýbrž za účelem dosažení zisku na území ČR, by nadále pokračovala. Výše citované vízum bylo účastníku řízení uděleno s platností do 29. 11. 2021, přičemž účelem pobytu účastníka řízení na území ČR byla výdělečná činnost.

17. Soud předně konstatuje, že názor žalobce, že z titulu možnosti bezvízového styku je oprávněn k výdělečné činnosti na území ČR, není správný.
18. Bezvízový styk se vztahuje se na občany třetích států uvedených v příloze II Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (kodifikované znění), a dále na občany států, se kterými má ČR sjednanu příslušnou mezinárodní smlouvu, a občany států, které jsou uvedeny v nařízení vlády č. 215/2017 Sb. Bezvízový pobyt cizince na území ČR nesmí přesáhnout 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů (bezprostředně předcházejícímu každému dni pobytu) a neslouží k výdělečným účelům. Cizinec nemůže na základě bezvízového styku pracovat na území ČR, jednalo by se o nelegální práci. Nařízení vlády č. 215/2017 Sb., o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti, stanoví, že státní příslušníci zemí uvedených v příloze II k nařízení Rady (ES) č. 539/2001, v platném znění, podléhají vízové povinnosti pro pobyty na území ČR, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, je-li účelem jejich pobytu výkon výdělečné činnosti (§ 4 odst. 1 nařízení vlády). Výjimky pak stanoví odstavec 2, do těchto výjimek činnost žalobce nespadá.
19. Žalobce přicestoval jako držitel krátkodobého víza uděleného za účelem zaměstnání, kdy Úřad práce ČR vydá cizinci povolení k zaměstnání, které ho opravňuje pouze k výkonu zaměstnání u zaměstnavatele, který je v tomto povolení uveden. Tento typ víza žalobce neopravňuje k zaměstnání u jiného zaměstnavatele, k jinému druhu práce, ani k samostatné výdělečné činnosti.
20. Z žalobcem odkazovaného ust. § 5 odst. 5 živnostenského zákona rozhodně neplyne, že cizinci, kteří zde mohou pobývat v rámci pravidla 90/180 bez víza, jsou vyňati z povinnosti podat žádost o koncesi a mohou zde provozovat samostatně výdělečnou činnost taxislužby bez jakékoli regulace. § 5 odst. 5 živnostenského zákona vymezuje, že k žádosti o koncesi musí zahraniční fyzická osoba doložit doklad prokazující udělení

víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu, bez splnění těchto podmínek není možné koncesi získat.

21. Lze přisvědčit žalovanému, že zjištěné skutečnosti nasvědčují opakovanosti této výdělečné činnosti. Obdobnou problematikou se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. [III. ÚS 1889/20](#) a též Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 267/2018-68 ze dne 30. 4. 2021. V rozsudku č. j. 5 As 267/2018-68 se Nejvyšší správní soud zabýval hodnocením podmínek pro možný postih řidiče taxislužby za přestupek podle § 34e odst. 1 písm. a) silničního zákona, ve znění do 30. 6. 2020, podle kterého *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby*. Zde soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud ve shodě s Ústavním soudem konstatuje, že původním záměrem zákonodárce skutečně bylo postihnout i jediné provedení přepravy bez oprávnění řidiče taxislužby a k tomu nezpůsobilým vozidlem, pokud lze tuto přepravu považovat za indikátor dlouhodobější činnosti spočívající ve faktickém výkonu práce řidiče taxislužby. Naplnění daných skutkových podstat tak není závislé na prokázání, kolikrát byla přeprava osob uskutečněna, nýbrž na tom, že ji daný řidič nevykonává nahodile a má v úmyslu ji opakovat. Za účelem posouzení této otázky v nynějším případě je třeba se zabývat zjištěnými skutkovými okolnostmi, přičemž určitým vodítkem v tomto smyslu může být samotná registrace řidiče na platformě Uber, jak uvedl již Ústavní soud.*“
22. Soud nepřehlédl ani judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce soustavnosti ve vztahu k zaměstnávání bez platného oprávnění k pobytu či povolení k zaměstnání, ze které lze podpůrně vycházet (při absenci relevantnější judikatury). Nejvyšší správní soud v minulosti postrádal znak soustavnosti u práce vykonávané po několik hodin (rozsudek ze dne 30. 6. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013-31). V případě sp. zn. 3 Ads 111/2013 však nic nenasvědčovalo soustavnosti výkonu práce, právě naopak, výpověď stěžovatele byla podpořena i výpověďmi dalších osob a ani další skutečnosti nenasvědčovaly delší době trvání zjištěné činnosti stěžovatele, který například neměl ani základní informace o pracovní době a či odměně. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 4 Ads 27/2016-40 a v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. [6 Ads 46/2013-35](#) pak soud konstatoval, že znak soustavnosti je třeba aplikovat uvážlivě. Inspekční kontrola totiž může odhalit jen činnosti prováděné v době kontroly samotné. Na základě dalších skutečností je tak možné učinit závěr o naplnění znaku soustavnosti vykonávané práce i tehdy, když se tato soustavou stát teprve měla, a to například v situaci, kdy jde teprve o první den práce „na zkoušku“, ale z ostatních důkazů je zřejmé, že práce byla sjednána v dlouhodobějším rozsahu.
23. V projednávaném případě žalobce přicestoval na území ČR dne 3. 9. 2021, a to za účelem finančního zisku, do zaměstnání ve společnosti, pro kterou měl vydáno povolení k zaměstnání, vůbec nenastoupil, přičemž začal pracovat „na sebe“, jeho výdělečná činnost byla odhalena náhodnou kontrolou, žalobce dne 14. 10. 2021 přijal a realizoval nejméně 8 zakázek. Vízum bylo žalobci uděleno s platností do 29. 11. 2021, přičemž účelem pobytu účastníka řízení na území ČR byla výdělečná činnost, žalobce popsal domluvený mechanismus při realizaci výdělku, stáhl si za účelem získání zakázek aplikaci Bolt a pin, popsal sjednaný systém, že si ráno si půjčí auto, přes den jezdí, večer vozidlo odevzdá, byla sjednána úplata za půjčení auta i za použití aplikace.
24. Za této situace lze aprobovat závěr správních orgánů o naplnění podmínky soustavnosti činnosti žalobce, je zde předpoklad, že by žalobce tuto činnost vykonával i

nadále. Konečně ani sám žalobce netvrdil, že jeho záměrem bylo si takto vydělat jediný den, naopak uvedl, že *si našel práci u Boltu*. Žalobce zároveň uváděl, že „na sebe“ pracoval již od příjezdu do ČR dne 3. 9. 2021 (odmítl však specifikovat, co přesně dělal). Soud má za to, že je v této souvislosti třeba zohlednit i to, že žalovaný provedl úplné dokazování. Vzhledem k povaze výdělečné činnosti provozované žalobcem, nepřicházely v úvahu další důkazy, které by věc ještě blíže objasnily.

25. Pokud Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích zdůrazňoval nutnost zkoumat soustavnost vykonávané práce, aby bylo možno odlišit nelegální práci, od jednorázové občanské či příbuzenské výpomoci (srovnej například citovaný rozsudek č. j. 3 Ads 111/2013-31), je zcela zřejmé, že tyto aspekty v projednávaném případě nejsou dány.
26. Závěr žalobce, že smyslem elektronické aplikace Bolt je možnost jejího dočasného využívání, jak ze strany zákazníků, tak i dopravců, na které nedopadá národní regulace, podle názoru soudu nemá v zákoně o silniční dopravě. Soud má za to, že ani dopady novely upravující podmínky výkonu taxislužby nejsou pro projednávanou věc podstatné, žalobce zcela obecně odkazuje na novelu č. 115/2020 Sb., která podle žalobce „*pouze ukládá dopravci povinnost informovat zákazníka o ceně*“. Z této novely rozhodně takový závěr nevyplývá, podmínky provozování taxislužby jsou v zákoně podrobně rozepsány, zejména v § 21 zákona o silniční dopravě, nicméně přesné podmínky pro provozování taxislužby nejsou v projednávané věci podstatné.
27. Není případný ani odkaz na § 19 zákona o pobytu cizinců, když není z žaloby zřejmé, proč by měla být naplněna skutková podstata narušení veřejného pořádku, či porušení povinnosti stanovená zákonem o pobytu cizinců, tyto závěry žalovaný neučinil, žalobci bylo vytýkáno, že naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění, spočívající v tom, že provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Ostatně ust. § 19 zákona o pobytu cizinců se vztahuje na případy, kdy zde cizinec pobývá bez víza, neboť není vyžadováno. Žalobce zde však naopak pobýval právě na základě víza. Soud zdůrazňuje, že aplikace ustanovení o správním vyhoštění nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit.
28. Lze tedy shrnout, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pro správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, když na území provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, konkrétně živnostenského zákona. Činnost žalobce provozoval samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku, z okolností případu popsaných výše lze dovodit i naplnění znaku soustavnosti. Zároveň příjmy ze samostatné činnosti podléhají dani z příjmu podle zákona o dani z příjmů.
29. Dále se soud zabýval námitkou nepřiměřenosti délky uloženého zákazu pobytu. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených*

zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

30. Správní orgány zohlednily při úvaze o délce zákazu pobytu všechny relevantní okolnosti. Správní orgán I. stupně přihlédl ke skutečnosti, že žalobce zneužil udělené vízum, kdy ještě před příjezdem do ČR věděl, že pro stanoveného zaměstnavatele pracovat nebude, hodnotil však i skutečnost, že se jedná o první porušení zákona. Žalovaný pak hodnotil délku zákazu pobytu obecně, když v podaném odvolání žalobce nepřiměřenou délku zákazu pobytu nenamítal. Žalobce pak v žalobě toliko obecně namítal, že epizodní činnost žalobce neodůvodňuje uložení zákazu pobytu v délce jednoho roku, žalobce sám neuváděl žádné konkrétní případy, které by byly obdobné a žalovaným by byly posuzovány odlišně. Soud má za to, že uložení správního vyhoštění a zákazu pobytu v délce jednoho roku je zcela adekvátní, nijak přitom nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů. Například podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 9. 2021 č. j. 59 A 9/2021-17 byla soudem akceptována délka zákazu pobytu jeden rok, když žalobce vykonával nejméně dne 26. 2. 2021 ve Slezských Rudolticích bez platného povolení k zaměstnání pracovní činnost (stavební práce na stavbě hasičské zbrojnice).
31. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. února 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně